

[Bjørn Elmquist]

tursammenstød, der finder sted, vil jeg tillade mig at nævne de tilfælde, der har været forskellige steder i landet, hvor familier af muslimsk tro har holdt deres unge piger hjemme fra skolen, når de har nået puberteten. Det er vel det ubehageligste og det mest komplicerede eksempel på kultursammenstød, vi har. Her står vi virkelig mellem 2 verdener. I Danmark prøver vi på at arbejde for ligestilling mellem kønnene, og samtidig står vi over for det krav, at vi skal vise så stor tolerance over for andres tro i denne sammenhæng, at vi siger: vi respekterer jeres krav om, at de unge piger ikke må være sammen med andre, når de når den alder. Det er faktisk meget, meget svært at løse det problem. Jeg nævner det bare som et eksempel. Jeg har ikke selv en universalløsning derpå, men lægger i den sammenhæng stor vægt på indenrigsministerens bemærkninger om samarbejdet med indvandrerne, som skal finde sted i kontaktudvalget. Jeg vil godt stille det spørgsmål til indenrigsministeren, om vi her kunne få forklaret nøjere, hvad det mandat, kontaktudvalget har fået, præcis går ud på. Jeg vil også godt nævne indvandrerne mulighed for at blive accepteret af os danske. Er vi parate til det? Og deres mulighed for at gå ind i en proces, hvor de lettere kan blive accepteret af os. Opvæksten, boligforholdene, skolegang og uddannelse i det hele taget og arbejdsløshed har med det at gøre. Her igen frembyder vel nok sprogkravene de største hindringer, og hvis ikke vi får de voksne passeret ind i en sprogundervisning, så ser det sort ud.

Princippet, at vi prøver at fordele udgifterne for de kommuner rundt omkring i landet, hvor der er store koncentrationer af udlændinge, synes jeg også fortjener et ord med på vejen. Vi har med opmærksomhed og tilfredshed noteret os det, indenrigsministeren skriver i sin redegørelse i sp. 8982:

»Regeringen anser det for vigtigt, at kommunerne får en udstrakt frihed til at tilrettelægge de lokale indvandrerpolitiske initiativer.«

Man fastholder bloktilskuddet på de 40 mill. kr. i 1983. Vi bliver nødt til at prøve at fordele udgifterne, og vi må bestemt stille krav om, at der bliver nogle boligpolitiske løsninger, så det ikke påhviler de enkelte steder i landet, der har koncentrationerne, for det vil trække problemet ud af de pro-

portioner, jeg var inde på før. Der er ganske bestemte steder i landet, hvor man får en fornemmelse af, at der er en trussel mod det at være dansk, hvorimod der andre steder i landet næsten ingen indvandrere bor. Et fortyndingsprincip må vi prøve på at få lanceret her.

Mine allersidste bemærkninger skal være et ønske om, at vi bevarer den brede politiske enighed, som vi kunne konstatere i 1979 og i 1980, da vi sidst havde debat om dette emne. Vi må ikke lade indvandrerspørgsmålet blive politisk kastebold. Det vil ikke tjene os til nogen ære, og det vil betyde en kolossal risiko for de indvandrere, som der på den måde ville blive anglet til.

Ebba Strange (SF):

Statistik er godt, men kan misbruges. Jeg synes i hvert fald, at det er godt, at vi begynder at få en statistik på dette område.

Det, vi taler om i dag, er altså de ca. 52.000 mennesker, der kommer fra det, vi kalder tredjelande. Det er vigtigt at holde fast ved det, også for at tage livet af nogle af de myter, der desværre trives blandt danskerne, nemlig at udlændingene er ved at oversvømme vort land, at de tager arbejde fra os, og at de ødelægger vores danske kultur.

Jeg kan helt tilslutte mig den kritik, der har været her i de korte bemærkninger af den måde, justitsministeren har udtrykt sig på i interviewet i Jyllands-Posten den 10. april 1983, hvor han giver udtryk for, at hvis vi giver indvandrerne lov til at tage deres familier med herop, så kan vi risikere at få ødelagt vores nationalstat.

Der har ikke været andre tanker i folketinget end dem, som andre ordførere har givet udtryk for – jeg skal ikke gentage det – nemlig at vi ikke vil have fjernet indvandrerstopet, men at nogle af os vil have en bredere familiesammenføring end den, justitsministeren foreslår. Jeg siger: stakkels Danmark, hvis vores nationalstat ikke er mere værd, end at den kan løbes over ende af så få udlændinge, som der her er tale om. Det er helt andre ting, der truer vores nationalstat.

De grupper, vi taler om, har ikke nogen magtmidler. I det samfund, vi lever i, er magt meget nært knyttet til, at man har økonomiske midler at råde over, og indvandrerproblemerne er knyttet til, at indvandrerne